

**LIETUVOS BANKO
PRIEŽIŪROS TARNYBOS
FINANSINIŲ PASLAUGŲ IR RINKŲ PRIEŽIŪROS DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

SPRENDIMAS

DĖL R. A. IR ADB „COMPENSA VIENNA INSURANCE GROUP“ GINČO NAGRINĖJIMO

2019 m. rugsėjo 4 d. Nr. 242-349
Vilnius

Lietuvos bankas gavo R. A. (toliau – pareiškėja) kreipimąsi, kuriuo pareiškėja prašė išnagrinėti tarp jos ir ADB „Compensa Vienna Insurance Group“ (toliau – draudikas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

2018 m. gruodžio 6 d. tarp pareiškėjos ir draudiko buvo sudaryta sausumos transporto priemonių draudimo sutartis (draudimo liudijimo Nr. (*duomenys neskelbiami*)) (toliau – draudimo sutartis), kurios neatskiriama dalis – Sausumos transporto priemonių draudimo taisyklės (patvirtintos UADB „Compensa Vienna Insurance Group“ 2016 m. sausio 26 d. valdybos nutarimu, galiojančios nuo 2016 m. balandžio 1 d.) (toliau – Taisyklės). Draudimo sutartyje nurodyta, kad pareiškėjai nuosavybės teise priklausanti transporto priemonė „Volvo V70“, valst. Nr. (*duomenys neskelbiami*), (toliau – automobilis) apdrausta draudimo variantu „Rinkos vertė“. Draudimo sutarties galiojimo laikotarpis nuo 2018 m. gruodžio 7 d. iki 2019 m. gruodžio 6 d.

2019 m. sausio 26 d. įvyko įvykis, per kurį buvo apgadinta pareiškėjai priklausanti transporto priemonė ir pavogtos jos dalys: išdaužtas priekinis kairės pusės stiklas, pavogtas spidometro skydelis, multimedija su valdymo bloku, priekiniai žibintai bei priekinės radiatoriaus grotelės, taip pat apgadinta automobilio vidaus apdaila, vairuotojo oro pagalvės apdaila ir priekinis buferis (toliau – įvykis). 2019 m. sausio 30 d. pareiškėja kreipėsi į draudiką, prašydama išmokėti padarytą žalą atlyginančią draudimo išmoką. Draudikas pradėjo administruoti žalos bylą: tą pačią dieną atliko sugadinto automobilio apžiūrą ir nuotraukose užfiksavo išoriškai matomus automobilio sugadinimus. Vadovaudamasis atliktos sugadinto automobilio apžiūros duomenimis, draudikas nustatė, kad transporto priemonės rinkos vertė yra 15 590 Eur, automobilio remonto darbų kaina siekia 10 844,40 Eur (su PVM), todėl priėmė sprendimą, kad remontas yra ekonomiškai tikslingas ir, atsižvelgdamas į tarp šalių pasirašytos draudimo sutarties nuostatas, pasiūlė pareiškėjai nuostolį atlyginti pagal jos pateiktus remonto faktą patvirtinančius dokumentus.

Nesutikdama su draudiko pasiūlytu draudimo išmokos apskaičiavimo būdu, pareiškėja draudikui pateikė 2019 m. gegužės 31 d. M. L. sudarytą Transporto priemonės vertinimo ataskaitą Nr. (*duomenys neskelbiami*) (toliau – Vertinimo ataskaita), kurioje nustatyta, kad transporto priemonės rinkos vertė yra 11 720 Eur. Pareiškėjos teigimu, draudikas privalėjo vadovautis būtent tokio transporto priemonės vertės dydžiu, todėl transporto priemonės remontas šiuo atveju yra ekonomiškai netikslingas, o draudikas nepagrįstai pareiškėjai pasiūlė nuostolius atlyginti pagal jos pateiktus remonto faktą patvirtinančius dokumentus.

Draudikas, įvertinęs pareiškėjos pateiktą Vertinimo ataskaitą, su joje išdėstytais duomenimis nesutiko, todėl keletą kartų kreipėsi į pareiškėją ir reikalavo pateikti transporto priemonės remonto faktą ir jo apmokėjimą patvirtinančius dokumentus, tačiau pareiškėja draudikui tokių duomenų nepateikė. 2019 m. gegužės 21 d. raštu Nr. (*duomenys neskelbiami*) ir 2019 m. birželio 8 d. el. laišku draudikas pareiškėjai nurodė, kad buvo priimtas sprendimas nemokėti draudimo išmokos, nes remonto darbai nebuvo atlikti ir nebuvo pateikti tai patvirtinantys dokumentai, ir paaikšino, kad pateikus reikalingus dokumentus žalos administravimas bus atnaujintas. Pareiškėja su tokio draudiko priimtu sprendimu nesutiko, todėl tarp šalių kilo ginčas.

Kreipimesi į Lietuvos banką dėl vartojimo ginčo nagrinėjimo pareiškėja prašo rekomenduoti draudikui transporto priemonės rinkos vertę draudžiamąjį įvykių dieną skaičiuoti vadovaujantis Vertinimo ataskaita, draudimo išmoką apskaičiuoti vadovaujantis Taisyklių Bendrosios dalies 6.2 ir Taisyklių Specialiosios dalies 10.3 papunkčiais bei atlyginti pareiškėjos turėtas nepriklausomo turto vertintojo samdymo išlaidas. Pareiškėjos teigimu, atsižvelgiant į transporto priemonės remonto išlaidas ir sugadintos transporto priemonės vertę rinkoje, yra akivaizdu, kad remontas yra ekonomiškai nenaudingas, t. y. remonto kaina viršija 75 proc. transporto priemonės rinkos vertės, o toks automobilis pagal tarp šalių sudarytos draudimo sutarties nuostatas yra laikomas sunaikintu. Pareiškėjos teigimu, iš draudiko pateikto skaičiavimo matyti, kad draudikas pasirinko netinkamus lyginamuosius objektus ir neteisingai atliko būtinąsias korekcijas dėl pasirinktų objektų skirtumo. Pareiškėja teigia, kad nepriklausomas turto vertintojas, atlikdamas vertinimą, kreipėsi į oficialų „Volvo“ atstovą Lietuvoje UAB „Sostena“, kad pateiktų duomenis apie sugadintą transporto priemonę, ir iš pateiktų pažymų nustatė, kad transporto priemonė anksčiau buvo naudojama kaip taksi, t. y. intensyviai eksploatuota, todėl jos būklė nusakoma „kaip vidutiniška“. Pareiškėja atkreipė dėmesį į tai, kad, vadovaujantis UAB „Sostena“ pažymomis, transporto priemonės tikroji rida yra 369586 km, tačiau draudikas į tai iš viso neatsižvelgė apskaičiuodamas transporto priemonės rinkos vertę. Pareiškėja nurodo, kad draudikas, turėdamas pareigą tirti draudžiamąjį įvykį, nedėjo tam pastangų, nenustatė automobilio ridos ir papildomų duomenų apie transporto priemonės būklę, o pateikęs objektyvius realios transporto priemonės rinkos vertės įrodymus, atsisakė jais vadovautis.

Pareiškėjos teigimu, draudikas, nustatydamas jos automobilio rinkos vertę draudžiamąjį įvykių dieną, parinko lyginamuosius objektus, esančius Vokietijos rinkoje, nenurodė ir nepateikė duomenų apie lyginamųjų transporto priemonių modifikaciją. Pareiškėjos nuomone, transporto priemonės modifikacija yra vienas iš esminių kriterijų, kurie turi įtakos rinkos vertei, todėl remiantis draudiko pateiktu rinkos vertės skaičiavimo dokumentu nustatyti, ar tinkamai parinktas lyginamasis objektas ir tinkamai atlikta korekcija dėl modifikacijos skirtumų, nėra galimybės.

Pareiškėja taip pat atkreipia dėmesį į tai, kad draudikas priimtą sprendimą argumentuoja tuo, kad, parinkdamas lyginamuosius objektus, atsižvelgė į transporto priemonės komplektaciją, tačiau pareiškėja mano, kad esminiai kriterijai parenkant lyginamuosius objektus yra markė, modelis ir modifikacija. Be to, pareiškėja nurodo, kad nėra žinoma, kokią draudikas nustatė ridą, kai buvo vertinama automobilio rinkos vertė, todėl korekcija dėl automobilio ridos skirtumo buvo atlikta neteisingai. Pareiškėja nurodo, kad draudikas, nustatydamas rinkos vertę, rėmėsi nepatikimais duomenimis apie automobilio ridą ir parinkdamas lyginamuosius objektus nepagrįstai teigė, kad pareiškėjos transporto priemonės rida yra mažesnė, o vertintojas, atlikdamas vertinimą, nustatė tikrąją automobilio ridą. Be to, draudikas neatsižvelgė į tai, kad transporto priemonė anksčiau buvo naudojama kaip taksi, t. y. intensyviai eksploatuojama. Dėl šios priežasties pareiškėja mano, kad draudikas rinkos vertę apskaičiavo neobjektyviai ir neteisingai.

Pareiškėjos manymu, atsižvelgiant į transporto priemonės remonto kainą ir į nustatytą transporto priemonės rinkos vertę, akivaizdžiai matyti, kad remonto išlaidos viršija 75 proc. automobilio rinkos vertės, todėl vadovaujantis Taisyklių nuostatomis jo remontas yra ekonomiškai nenaudingas ir transporto priemonė laikoma sunaikinta, o draudimo išmoka turi būti apskaičiuojama pagal Taisyklių 10.3 papunktį.

Taip pat pareiškėja kreipimesi į Lietuvos banką nurodo patyrusi papildomą 230 Eur nuostolį dėl draudiko netinkamai vykdytos prievolės, t. y. draudikas apskaičiavo neteisingą žalos dydį. Pareiškėjos teigimu, draudikui buvo nurodyti visi neatitikimai, tačiau draudikas į tai nereagavo ir neatsižvelgė, todėl pareiškėja buvo priversta kreiptis į nepriklausomus turto vertintojus, o draudikui pagal teisės aktus kyla pareiga atlyginti pareiškėjos patirtus papildomus nuostolius.

Atsiliepime į pareiškėjos kreipimąsi draudikas nurodė nesutinkąs su pareiškėjos reikalavimais ir prašo juos atmesti. Draudikas nurodo, kad rinkos vertei nustatyti parinko maksimaliai panašius lyginamuosius objektus, atsižvelgdamas į transporto priemonės ridą, kuri draudžiant automobilį buvo nurodyta pačios pareiškėjos (131453 km), komplektaciją, būklę, variklio galingumą ir pagaminimo metus. Draudiko teigimu, lyginamuoju metodu apskaičiuota rinkos vertė sudaro 15 590 Eur. Nustačius, kad automobilio remonto išlaidos siekia 10 844,40 Eur, t. y. neviršija 75 proc. draudiko nustatytos transporto priemonės rinkos vertės, buvo konstatuota, kad automobilis nelaikytinas visiškai sunaikintu ir jo remontas yra

ekonomiškai tikslingas, o pareiškėjai turi būti atlygintos remonto išlaidos. Draudikas teigia taikęs tarp šalių sudarytos draudimo sutarties nuostatas (Taisyklių Specialiosios dalies 10.10 papunktį) ir keletą kartų reikalavo, kad pareiškėja pateiktų transporto priemonės remonto faktą ir išlaidas patvirtinančius dokumentus, tačiau pareiškėja tokių dokumentų nepateikė.

Draudikas nurodo ir tai, kad, siekdamas nustatyti transporto priemonės rinkos vertę, atsižvelgė į pareiškėjos transporto priemonės duomenis: kad automobilis pagamintas 2015 m., jo rida, sudarant draudimo sutartį, buvo 131 453 km, „Xenon“ žibintai, odinis salonas, automatinė pavarų dėžė, navigacinė sistema, atstumo palaikymo sistema, ir pasirinko maksimaliai panašius lyginamuosius objektus. Draudikas atkreipia dėmesį į tai, kad Lietuvoje užfiksuotų tapačių (panašių) sandorių (pasiūlymų) nebuvo pakankamai, nes Lietuvos rinkoje siūlomų lyginamųjų objektų rida buvo gerokai didesnė negu pareiškėjos draudikui nurodyta rida, sudarant sutartį, siūlomos transporto priemonės neturėjo „Xenon“ žibintų, odinio salono, automatinės pavarų dėžės, navigacinės sistemos ar pan. Todėl, nustatant rinkos vertę, buvo remtasi ne tik Lietuvos, bet ir Vokietijos rinkos pasiūlymais. Draudiko manymu, didesnę įtaka rinkos kainai galėjo turėti ne transporto priemonės pagaminimo metai, o rida, nes šis rodiklis nusako transporto priemonės būklę ir jos eksploatavimo sąlygas, o šiuo atveju draudikui nurodyta rida buvo gerokai mažesnė nei rinkoje vyraujanti tų pačių metų parduodamų transporto priemonių rida, todėl draudikas nustatė būtent 15 590 Eur automobilio rinkos vertę. Draudikas pažymi, kad Vertinimo ataskaitoje nustatyta automobilio rinkos vertė yra neteisinga, nes tik vienas iš trijų Vertinimo ataskaitoje nurodomų lyginamųjų objektų galėtų būti laikomas maksimaliai panašiu, o kiti du turi akivaizdžių skirtumų. Draudiko teigimu, vienas iš Vertinimo ataskaitoje nurodytų lyginamųjų objektų yra su mechanine dėže, o kitas su skirtingo galingumo varikliu. Taip pat draudikas nurodo, kad pareiškėja nepagrįstai akcentuoja, jog pagrindinis kriterijus yra transporto priemonės modifikacija, nes, pagal Taisyklių Specialiosios dalies 1.15 papunktį, būtent transporto priemonės komplektacija yra vienas iš svarbiausių dalykų nustatant automobilio rinkos vertę.

Draudikas mano, kad vienas iš reikšmingų kriterijų, galėjusių lemti jo ir pareiškėjos pateiktų verčių skirtumą, buvo nustatyta skirtinga rida ir naudojimo paskirtis. Draudiko teigimu, pareiškėjos pasamdytas vertintojas iš UAB „Sostena“ gavo duomenis, kad automobilis buvo naudojamas kaip taksi ir jo tikroji rida yra 369 586 km, todėl, draudiko nuomone, vertintojas, atlikdamas vertinimą, pritaikė koeficientą dėl ridos skirtumų ir dėl panaudojimo paskirties. Draudžiant transporto priemonę draudikui tokie duomenys nebuvo ir negalėjo būti žinomi, o buvo užfiksuota būtent 131 453 km automobilio rida. Draudiko teigimu, duomenų, kad automobilis buvo naudojamas kaip taksi, jam taip pat nebuvo pateikta, nors tai taip pat galėjo turėti įtakos vertinant prisiimamą draudimo riziką. Atsižvelgdamas į prieš sudarant draudimo sutartį pateiktą informaciją, draudikas lyginamuoju metodu nustatė, jo nuomone, teisingą automobilio rinkos vertę. Draudikas atkreipia dėmesį į tai, kad tikroji automobilio rida ir panaudojimo paskirtis jam buvo atskleista tik po to, kai žala jau buvo įvertinta ir priimtas sprendimas, todėl draudikas mano neturėjęs teisinio pagrindo tokiais duomenimis vadovautis. Draudiko teigimu, „ridos atsukimo“ faktas ir iš to kylančios neigiamos pasekmės neturėtų pareiškėjai sukurti reikalavimo teisių į draudiką, nes jis neteisingų ridos duomenų niekaip nelėmė.

Draudikas nurodo ir tai, kad, net ir pripažinus, kad automobilio rinkos vertė turėjo būti apskaičiuojama pagal pareiškėjos vėliau pateiktą informaciją, tai nepaneigia to, kad pagal Taisyklių 10.10 papunktį pareiškėjai draudimo išmoka mokėtina tik faktiškai atlikus automobilio pavogtų ir sugadintų dalių remontą ir pateikus tai patvirtinančius įrodymus.

Atsiliepime į pareiškėjos kreipimąsi draudikas atkreipia dėmesį ir į tai, kad dėl pirmiau nurodytų objektyvių aplinkybių draudikas neturi pagrindo vadovautis Vertinimo ataskaita. Draudiko teigimu, Taisyklių 10.14 papunktyje yra aiškiai įtvirtinta, kad ekspertų išlaidas visais atvejais padengia juos samdęs asmuo, todėl būtent pareiškėjai tenka pareiga padengti su nepriklausomo turto vertintojo samdymu susijusias išlaidas.

Atsižvelgdamas į tai, draudikas mano priėmęs teisingą ir teisės aktų bei Taisyklių nuostatomis pagrįstą sprendimą, todėl pareiškėjos reikalavimai turi būti atmesti kaip nepagrįsti.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis

rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Atsižvelgiant į ginčo šalių paaiškinimus ir pateiktus įrodymus, darytina išvada, kad šalių ginčas kilo dėl draudimo išmokos, atlyginančios per 2019 m. sausio 26 d. įvykį pareiškėjos patirtus nuostolius, dydžio, dėl draudimo sutarties sąlygų taikymo ir nepriklausomų turto vertintojų samdymo išlaidų atlyginimo.

Vertinant ginčo šalių paaiškinimus, atkreiptinas dėmesys į Lietuvos Respublikos civilinio kodekso (toliau – CK) nuostatas. Pagal CK 6.987 straipsnį, draudimo sutartimi viena šalis (draudikas) įsipareigoja už sutartyje nustatytą draudimo įmoką (premiją) sumokėti kitai šaliai (draudėjui) arba trečiajam asmeniui, kurio naudai sudaryta sutartis, įstatyme ar draudimo sutartyje nustatytą draudimo išmoką, apskaičiuotą įstatyme ar draudimo sutartyje nustatyta tvarka, jeigu įvyksta įstatyme ar draudimo sutartyje nustatytas draudžiamasis įvykis. Pagal CK 6.156 straipsnį, šalys turi teisę laisvai sudaryti sutartis ir savo nuožiūra nustatyti tarpusavio teises bei pareigas, išskyrus atvejus, kai tam tikras sutarties sąlygas nustato imperatyviosios teisės normos. Teisėtai sudaryta sutartis jos šalims turi įstatymo galią (CK 6.189 straipsnio 1 dalis).

Pažymėtina, kad tarp šalių sudaryta draudimo sutartis yra savanoriška, todėl draudikas, vadovaudamasis CK 6.156 straipsnio 1 dalies nuostatomis, tokio pobūdžio sutartyse gali savo nuožiūra pasiūlyti sąlygas, susijusias su teikiamos draudimo apsaugos apimtimi. Nuo pasirinktos draudimo apsaugos priklauso draudikui mokamo atlyginimo už prisiimtus įsipareigojimus, t. y. draudimo įmokos, dydis. Kasacinio teismo praktikoje yra nurodyta, kad draudimo sutartimi draudimo objektui teikiama draudimo apsauga nėra absoliuti – draudikas, prisiimdamas draudimo riziką, nustato draudimo sutartimi suteikiamos draudimo apsaugos ribas (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2012 m. kovo 13 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-91/2012).

Atkreiptinas dėmesys, kad pareiškėja, sudarydama draudimo sutartį, siekė apsaugoti savo turtinius interesus, o draudikas įsipareigojo pareiškėjai išmokėti draudimo išmoką įvykus draudžiamajam įvykiui. Galiojantys teisės aktai leidžia draudikui nustatyti prisiimamos draudimo rizikos ir teikiamos draudimo apsaugos ribas – atvejus, kada mokama ir kaip apskaičiuojama draudimo išmoka. Sudarydamas draudimo sutartį draudikas pasiūlo sąlygas, apibrėžiančias jo prisiimamą riziką, ir pagal tai apskaičiuoja draudimo įmokos dydį. Nagrinėjamu atveju pareiškėjo ir draudiko sutartis buvo sudaryta pagal Taisykles, kurios yra neatskiriama draudimo sutarties dalis.

1. Dėl transporto priemonės rinkos vertės pagrįstumo

1.1. Dėl draudiko priimto sprendimo nesivadovauti pareiškėjos pateikta Vertinimo ataskaita pagrįstumo

Taisyklių Bendrosios dalies 6.2 papunktyje yra nustatyta, kad „draudiko mokėtina draudimo išmoka nustatoma pagal draudimo sutartyje nustatyta tvarka apskaičiuotą žalą ir nustatytą draudimo sumą, atsižvelgiant į dvigubą bei nevisišką draudimą, išskaičiavus nustatytas išskaitas (franšizes).“ Atsižvelgiant į tarp šalių sudarytos draudimo sutarties nuostatas ir į automobilio sugadinimo mastą, turtas gali būti remontuojamas arba pripažintas neremontuotinu. Taisyklių Specialiosios dalies 10.3 papunktyje yra įtvirtinta, kad „automobilio sunaikinimo atveju, patirtų nuostolių suma yra lygi draudimo sutartyje nustatytai draudimo sumai, atėmus liekanų po draudžiamojo įvykio vertę; liekanų vertė nustatoma vadovaujantis teisės aktais ir / arba atlikus apklausą dėl liekanų vertės nustatymo, atsižvelgiant į realiai patirtų / patirtinų nuostolių dydį. Automobilis laikomas sunaikintu, kai jo remontas yra *ekonomiškai nenaudingas, t. y. remonto išlaidos viršija 75 proc. jo rinkos vertės draudžiamojo įvykio dieną* (jei draudimo sutartis sudaryta taikant draudimo variantą „Rinkos verte“) arba sutartyje numatytos draudimo sumos (jei Draudimo sutartis sudaryta taikant variantą „Nauja verte“).“

Taisyklių Bendrųjų sąlygų 1.15 papunktyje reglamentuota, kad „automobilio rinkos vertė – pinigų suma, už kurią Lietuvos Respublikoje gali būti nupirktas (arba parduotas) analogiškas, to paties modelio, tų pačių pagaminimo metų, tokios pat ar panašios komplektacijos automobilis. Automobilio rinkos vertė nustatoma atsižvelgiant į jo būklę, ridą, kitus įtaką darančius veiksnius. Automobilio rinkos vertę nustato draudikas, remdamasis rinkoje vyraujančiomis kainomis arba, kai analogiškų automobilių pasiūla Lietuvos Respublikoje yra menka, jo verte laikomas asmenų, turinčių teisę vertinti tokį turtą, oficialus

įvertinimas.“

Iš byloje esančių duomenų matyti, kad šalių ginčas kilo dėl automobilio rinkos vertės dydžio. Siekdama pagrįsti savo reikalavimą, pareiškėja tiek draudikui, tiek Lietuvos bankui pateikė Vertinimo ataskaitą, kurioje yra nurodyta, kad pareiškėjos per įvykį apgadintos transporto priemonės rinkos vertė yra 11 720 Eur. Pareiškėjos nuomone, pateiktoje Vertinimo ataskaitoje nurodyta suma ir joje pateikti lyginamieji objektai yra maksimaliai panašūs į jos transporto priemonę, todėl, apskaičiuojant draudimo išmokos dydį, turi būti vadovaujama Vertinimo ataskaitoje nurodytais duomenimis. Įvertinus Lietuvos bankui pateiktą Vertinimo ataskaitą ir joje įtvirtintus duomenis, kuriais nepriklausomas turto vertintojas remiasi nustatydamas transporto priemonės rinkos vertę, pažymėtina, kad šiais įrodymais negali būti remiamasi lyginamosios vertės metodu nustatant pareiškėjos automobilio vidutinę vertę rinkoje. Lietuvos banko vertinimu, pareiškėjos pateiktoje Vertinimo ataskaitoje nurodyti transporto priemonių techniniai duomenys skiriasi nuo įvykio metu apgadintos transporto priemonės. Iš Lietuvos bankui pateiktų duomenų matyti, kad iš pateiktų trijų lyginamųjų objektų du skiriasi iš esmės, t. y. viename iš lyginamųjų objektų yra sumontuota mechaninė pavarų dėžė, nors pareiškėjos automobilyje yra sumontuota automatinė, o kitame lyginamajame objekte iš esmės skiriais transporto priemonės variklis, t. y. lyginamajame objekte yra 88 kW galingumo variklis, o pareiškėjos transporto priemonėje yra sumontuotas 133 kW variklis. Taigi, šiuo atveju nepriklausomas turto vertintojas, nustatydamas automobilio rinkos vertę, rėmėsi ne analogiškų transporto priemonių skelbimais, o lyginamieji objektai skiriasi iš esmės, t. y. skiriasi pagrindinės automobilių savybės, tokios kaip pavarų dėžė ir variklis, kurios turi esminę įtaką nustatant transporto priemonės rinkos vertę. Pažymėtina, kad, net ir Vertinimo ataskaitoje atlikus tam tikras pataisas, nebūtų galimybės ją vadovautis, nes Vertinimo ataskaitoje yra pasirinktos ne analogiškos (panašios) transporto priemonės. Darytina išvada, kad nepriklausomo turto vertintojo parengta Vertinimo ataskaita neatitinka šalių sudarytos draudimo sutarties nuostatų (Taisyklių Specialiosios dalies 1.15 papunkčio), todėl draudikas pagrįstai nesivadovavo pateikta Vertinimo ataskaita.

1.2. Dėl draudiko nustatytos transporto priemonės rinkos vertės dydžio pagrįstumo

Iš byloje esančių duomenų matyti, kad draudikas, apskaičiuodamas pareiškėjos patirtą nuostolį, rėmėsi 2019 m. balandžio 15 d. parengta Išvada apie transporto priemonės (vidutinę) vertę taikant lyginamosios vertės metodą (toliau – išvada). Atsižvelgdamas į išvadoje pateiktus duomenis, draudikas nustatė, kad transporto priemonės rinkos vertė yra 15 590 Eur, todėl jos remontas yra ekonomiškai tikslingas. Pareiškėja, nesutikdama su draudiko nustatyta transporto priemonės rinkos verte, teigia, kad draudiko parengta išvada yra neteisinga, t. y. joje netinkamai yra atliktos korekcijos dėl ridos, dėl panaudojimo paskirties bei dėl modifikacijos skirtumo. Remdamasi tuo, kas buvo išdėstyta, pareiškėja nurodė, kad draudikas nustatė neteisingą transporto priemonės rinkos vertę, o jos automobilio remontas yra ekonomiškai netikslingas.

Vertinant pareiškėjos reikalavimus, kad, atsižvelgiant į transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutarčių kompensacinę paskirtį ir nuostolių draudimo sutartyse, prie kurių priskiriamos minėtos sutartys, įgyvendinamą CK 6.251 straipsnyje įtvirtintą visiško nuostolių atlyginimo principą, žalos atlyginimu turi būti siekiama gražinti ją patyrusį asmenį į iki pažeidimo buvusią padėtį. Teisingas žalos atlyginimas reiškia ir tai, kad, sprendžiant ginčą dėl žalos atlyginimo, turi būti nustatytas tikrasis žalos dydis, nes, nustačius mažesnę už tikruosius nuostolius žalos dydį, iš dalies yra neapgintos nukentėjusio asmens teisės. Kai nustatytas žalos dydis viršija tikruosius nuostolius, nukentėjęs asmuo nepagrįstai praturtėja skolininko sąskaita (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2014 m. sausio 7 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-44/2015).

Vertinant draudiko priimtą sprendimą ir išvadoje nustatyto transporto priemonės rinkos vertės dydžio pagrįstumą, pakartotinai svarbu pažymėti tai, kad šalys, sudarydamos draudimo sutartį, susitarė: „[...] *Automobilis laikomas sunaikintu, kai jo remontas yra ekonomiškai nenaudingas, t. y. remonto išlaidos viršija 75 proc. jo rinkos vertės draudžiamojo įvykio dieną (jei draudimo sutartis sudaryta taikant draudimo variantą „Rinkos verte“)* [...]“ Kaip minėta pirmiau, Taisyklių Specialiosios dalies 1.15 papunktyje taip pat aiškiai yra apibrėžta, kaip pagal tarp šalių sudarytą draudimo sutartį turi būti nustatoma rinkos vertė: „automobilio rinkos vertė – pinigų suma, už kurią Lietuvos Respublikoje gali būti nupirktas (arba parduotas) analogiškas, to paties modelio, tų pačių pagaminimo metų, tokios

pat ar panašios komplektacijos automobilis. Automobilio rinkos vertė nustatoma atsižvelgiant į jo būklę, ridą, kitus įtaką darančius veiksnius. Automobilio rinkos vertę nustato draudikas, remdamasis rinkoje vyraujančiomis kainomis arba, kai analogiškų automobilių pasiūla Lietuvos Respublikoje yra menka, jo vertė laikomas asmenų, turinčių teisę vertinti tokį turta, oficialus įvertinimas." Taigi, sistemiskai ir lingvistiškai aiškinant tarp šalių sudarytos draudimo sutarties nuostatas, darytina išvada, kad draudikas, nustatydamas pareiškėjos automobilio rinkos vertę, privalo vadovautis analogiškais, to paties modelio, tų pačių pagaminimo metų, tokios pat ar panašios komplektacijos lyginamaisiais objektais ir atsižvelgti į įvykio metu apgadinto automobilio būklę, ridą ir kitus įtaką darančius veiksnius. Vadovaudamasis Taisyklių 10.3 papunkčiu, draudikas turi atsižvelgti į draudžiamojo įvykio dieną buvusią per įvykį apgadinto automobilio rinkos vertę.

Vertinant visus pateiktus duomenis, svarbu tai, kad pareiškėja, siekdama paneigti draudiko parengtą išvadą ir nustatytą transporto priemonės rinkos vertę, teigia, kad draudikas nenurodė palyginimui parinktų transporto priemonių modifikacijos ir neatliko korekcijos dėl modifikacijos skirtumų. Dėl šios priežasties pareiškėja mano, kad draudikas netinkamai nustatė transporto priemonės rinkos vertę. Lietuvos banko vertinimu, pagal minėtas Taisyklių nuostatas, draudikas, nustatydamas transporto priemonės rinkos vertę, privalo atsižvelgti į automobilio modelį, pagaminimo metus, komplektaciją, būklę ir pan., tačiau Taisyklėse nėra susitarta, kad esminis skiriamasis automobilio rinkos vertės nustatymo kriterijus yra modifikacija. Be to, pareiškėja nei Lietuvos bankui, nei draudikui nepateikė jokių objektyvių duomenų, kurių pagrindu būtų galima nustatyti, kad pareiškėjos transporto priemonės modifikacija yra išskirtinio tipo ir būtent dėl jos keistūsi apgadinto automobilio rinkos vertė. Darytina išvada, kad pareiškėjos argumentai, kad draudikas neatliko automobilio modifikacijos skirtumų korekcijos ir todėl jo pateikti skaičiavimai yra neteisingi ir nepagrįsti, yra atmestini kaip nepagrįsti.

Iš byloje esančių duomenų taip pat matyti, kad pareiškėja nurodo, jog draudikas, nustatydamas transporto priemonės rinkos vertę, neatsižvelgė į tai, kad reali automobilio rida yra daug didesnė, nei ji buvo nurodyta sudarant draudimo sutartį (kuria vadovavosi draudikas nustatydamas rinkos vertę). Be to, pareiškėja pažymi, kad draudikas neįvertino ir automobilio panaudojimo paskirties, t. y. to, kad anksčiau automobilis buvo intensyviai eksploatuojamas ir naudojamas kaip taksi. Draudikas, nesutikdamas su pareiškėjos kreipimėsi nurodytais argumentais, teigia, kad draudžiant transporto priemonę jam tokie duomenys nebuvo ir negalėjo būti žinomi, todėl, priimdamas sprendimą, atsižvelgė būtent į sudarant draudimo sutartį buvusią transporto priemonės ridą ir transporto priemonės naudojimo paskirtį ir pagal šiuos duomenis administravo žalą bei priėmė sprendimą.

Vertinant minėtas draudimo sutarties nuostatas, svarbu tai, kad draudikas privalo įvertinti automobilio modelį, pagaminimo metus, komplektaciją, būklę ir pan., tačiau, pagal Taisyklių 10.3 papunktį, nustatydamas rinkos vertę, jis privalo atsižvelgti ne į sudarant draudimo sutartį, o į draudžiamojo įvykio dieną buvusią apgadinto automobilio rinkos vertę. Iš byloje esančių duomenų matyti, kad draudikas, priimdamas sprendimą, vadovaujasi transporto priemonės rida, kuri buvo sudarant draudimo sutartį. Tiek pareiškėjai, tiek Lietuvos bankui draudikas akcentuoja tai, kad apgadinto automobilio rinkos vertę nustatė pagal sudarant draudimo sutartį užfiksuotą transporto priemonės ridą (131 453 km). Kita vertus, pareiškėja draudikui pateikė 2019 m. gegužės 28 d. UAB „Sostena“ pažymą Nr. (*duomenys neskelbiami*) (toliau – pažyma), iš kurios matyti, kad 2018 m. balandžio 24 d. paskutinė užfiksuota rida „Volvo“ gamintojo duomenų bazėje yra 356 086 km. Be to, pažymoje yra nurodoma, kad pareiškėjos automobilis buvo naudojamas specialioms reikmėms, t. y. kaip taksi automobilis. Šios aplinkybės suponuoja išvadą, kad draudikas, nors iš pareiškėjos ir gavęs papildomą medžiagą apie transporto priemonės faktinę ridą ir jos ankstesnio naudojimo paskirtį, apskaičiuodamas automobilio rinkos vertę, neatsižvelgė nei į šalių sudarytoje draudimo sutartyje įtvirtintas nuostatas, nei į pareiškėjos pateiktą papildomą medžiagą, kuri pagrindžia transporto priemonės rinkos vertę, buvusią draudžiamojo įvykio dieną. Be to, draudikas atsiliepiame į pareiškėjos kreipimąsi akcentuoja tai, kad prieš sudarydama sutartį pareiškėja privalėjo atskleisti, kad transporto priemonės rida yra didesnė ir kad ji buvo naudojama kaip taksi automobilis, tačiau nei Lietuvos bankui, nei pareiškėjai nepateikė jokių duomenų, pagrindžiančių teiginį, kad sudarydama draudimo sutartį pareiškėja realiai žinojo šiuos duomenis, tačiau juos nuo draudiko nuslėpė, t. y. sudarydama draudimo sutartį neatskleidė visos privalomos informacijos. Darytina išvada, kad draudikas nesilaikė teisės aktuose (Lietuvos Respublikos draudimo įstatymo 98 straipsnio 2 dalis) nustatytų

pareigų ir neištyrė visų aplinkybių, kurios buvo svarbios draudimo išmokos dydžiui nustatyti, todėl draudikas, priimdamas sprendimą, negali vadovautis jo darbuotojo parengta išvada, nes ji neatitinka teisės aktų ir šalių sudarytos draudimo sutarties nuostatų. Rinkdamasis lyginamuosius objektus, atlikdamas korekcijas ir rengdamas išvadą, draudikas privalėjo įvertinti pareiškėjos pateiktus duomenis (transporto priemonės ridą ir naudojimo paskirtį), nustatyti, ar šie duomenys turi esminės įtakos nustatant transporto priemonės rinkos vertę, ir tik tada ją apskaičiuoti ir priimti sprendimą.

Taip pat pareiškėja kreipimesi į Lietuvos banką akcentuoja, kad draudikas nepagrįstai parinko lyginamuosius objektus, esančius Vokietijos rinkoje. Lietuvos banko vertinimu, tokie pareiškėjos kreipimesi išdėstyti argumentai yra pagrįsti, nes šalys, sudarydamos draudimo sutartį, yra aiškiai susitarusios, kad automobilio rinkos vertė yra pinigų suma, už kurią *Lietuvos Respublikoje gali būti nupirkta analogiškais automobiliais*, o jei analogiškų automobilių pasiūla rinkoje yra menka, jo verte laikomas asmenų, turinčių teisę vertinti tokį turta, oficialus įvertinimas. Taigi, draudikas negalėjo remtis Vokietijos rinkoje esančiais skelbimais, nes tokie veiksmai neatitinka šalių sudarytos draudimo sutarties nuostatų, kuriose aiškiai nustatyta, kad automobilio rinkos vertė turi būti nustatoma pagal Lietuvos Respublikoje galimų nupirkti transporto priemonių skelbimus arba, jei jų pasiūla yra menka, jo verte laikomas asmenų, turinčių teisę vertinti tokį turta, oficialus įvertinimas.

Remiantis tuo, kad pareiškėja pateikė objektyvius duomenis, pagrindžiančius, kad per įvykį pareiškėjos transporto priemonės rida buvo didesnė, ir tuo, kad transporto priemonė buvo naudojama kaip taksis automobilis, įvertinus aplinkybę, kad draudiko eksperto atliktas rinkos skaičiavimas nėra koreguotas pagal draudikui pateiktus papildomus duomenis, atsižvelgiant į tai, kad nustatant transporto priemonės vertę buvo vertinami lyginamieji objektai, kurie parduodami Vokietijos rinkoje, darytina išvada, kad draudikas netinkamai vykdė Taisyklėse ir teisės aktuose jam nustatytas pareigas ir nesilaikė Taisyklėse nustatytų draudimo išmokos apskaičiavimo taisyklių, todėl draudimo išmoką nepagrįstai apskaičiavo pagal pateiktą išvadą. Lietuvos banko vertinimu, draudikas, apskaičiuodamas automobilio rinkos vertę, privalėjo atsižvelgti (ir atitinkamai daryti korekcijas) tiek į draudžiamą įvykio dieną buvusią automobilio faktinę ridą, tiek į jo naudojimo paskirtį (Taisyklių Specialiosios dalies 1.15 ir Taisyklių Specialiosios dalies 10.3 papunkčiai), tiek į Lietuvos Respublikoje galimų įsigyti automobilių skelbimus, o jų nesant turėjo vadovautis asmenų, turinčių teisę vertinti tokį turta, oficialiu vertinimu.

2. Dėl Taisyklių 10.10 papunkčio taikymo pagrįstumo

Kreipimesi į Lietuvos banką dėl vartojimo ginčo nagrinėjimo pareiškėja taip pat reikalauja, kad draudikas draudimo išmoką apskaičiuotų vadovaudamasis Taisyklių Bendrosios dalies 6.2 ir Specialiosios dalies 10.3 papunkčių nuostatomis. Tačiau draudikas, nesutikdamas su pareiškėjos reikalavimais, teigia, kad, netgi ir pripažinus tai, kad apskaičiuodamas pareiškėjos automobilio rinkos vertę turėjo atsižvelgti į vėliau pareiškėjos atskleistą informaciją, tai nepaneigia argumento, kad, pagal Taisyklių 10.10 papunktį, apdraustajam draudimo išmoka mokėtina tik tada, kai patvirtinama, kad remontas buvo faktiškai atliktas ir pateikiami tai patvirtinantys dokumentai.

Sutarties šalims nesutariant dėl sudarytos sutarties sąlygų turinio, sutarties sąlygos turi būti aiškinamos pagal Lietuvos Respublikos civilinio kodekso (toliau – CK) 6.193–195 straipsniuose įtvirtintas bendrąsias sutarčių aiškinimo taisykles, vadovaujantis sąžiningumo bei sisteminio sutarties sąlygų aiškinimo principais. Sutartis turi būti aiškinama nustatant tikruosius sutarties šalių ketinimus, atsižvelgiant į sutarties sąlygų tarpusavio ryšį, sutarties esmę, tikslą, jos sudarymo aplinkybes, šalių derybas dėl sutarties sudarymo, šalių elgesį po sutarties sudarymo ir kitas reikšmingas aplinkybes. Esminiai sutarčių aiškinimo principai – nagrinėti tikruosius sutarties šalių ketinimus ir aiškinti sutartį sąžiningai – lemia būtinybę aiškinant sutarties sąlygas įvertinti sutarties šalių elgesį, jų subjektyvią nuomonę dėl sutarties sąlygų turinio ir tų sąlygų suvokimą sutarties sudarymo metu, tačiau kai šalių ketinimai nesutampa, būtina atsižvelgti ir į sutarties sąlygų lingvistinę reikšmę, nes sutarties teksto lingvistinė analizė gali padėti nustatyti, kurios šalies ketinimai atitinka sutarties lingvistinę prasmę (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2012 m. balandžio 4 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-146/2012; 2010 m. birželio 22 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-288/2010). Jeigu abejojama dėl sąvokų, kurios gali turėti kelias reikšmes, šioms sąvokoms priskiriama priimtinausia, atsižvelgiant į tos sutarties prigimtį, esmę bei jos dalyką, reikšmę. Kai abejojama dėl sutarties sąlygų, jos aiškinamos tas sąlygas pasiūliusios šalies nenaudai ir

jas priėmusios šalies naudai. Visais atvejais sutarties sąlygos turi būti aiškinamos vartotojų naudai ir sutartį prisijungimo būdu sudariusios šalies naudai.

Taikant lingvistinės analizės metodą, vertintinas pareiškėjos reikalavimo pagrindą sudarančių draudimo sutarties nuostatų turinys, jų gramatinė išraiška, lingvistinė prasmė. Vadovaujantis Taisyklių Specialiosios dalies 10.3 papunkčio nuostatomis, pažymėtina, kad, sudarydamas draudimo sutartį, draudikas nustatė, kad kai transporto priemonę yra netikslinga remontuoti, jis įsipareigoja pareiškėjai išmokėti draudimo išmoką, tačiau šiame papunktyje nėra įtvirtinta išimčių ar išlygų, kurios šį papunktį susietų su Taisyklių 10.10 papunkčiu, t. y. nėra numatyta, kad kai transporto priemonę yra ekonomiškai netikslinga remontuoti, pareiškėja vis tiek privalo įgyvendinti Taisyklių 10.10 papunktyje įtvirtintas nuostatas, kad detalių vagystės atveju nuostoliai atlyginami tik pateikus remonto faktą patvirtinančius dokumentus.

Darytina išvada, kad pareiškėja, draudimo sutartimi ketindama apsaugoti savo turtinius interesus, negalėtų tikėtis tokio draudiko pateikto Taisyklių aiškinimo. Pareiškėja, kaip vartotoja, negalėjo protingai tikėtis, kad, įvykus detalių vagystei ir laikant, kad transporto priemonę yra ekonomiškai netikslinga remontuoti, vis tiek būtų privaloma draudikui pateikti detalių įsigijimą patvirtinančius dokumentus.

Svarbu ir tai, kad draudimo sutartis, pagal kurią apdraustą nurodyta pareiškėja, yra vartojimo sutartis, todėl, vadovaudamasis civilinių santykių subjektų lygiateisiškumo, sutarties laisvės, teisinio apibrėžtumo, teisėtų lūkesčių principais, draudikas, turėdamas įstatymo suteiktą teisę parengti draudimo rūšies taisykles, privalo užtikrinti sutarties sąlygų teisinį apibrėžtumą ir jų suderinamumą, taisyklėse pateiktos sąvokos turi būti kiek įmanoma aiškiau atskleistos ir konkretizuotos (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2007 m. kovo 16 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-152/2007; 2008 m. sausio 25 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-45/2008), kad draudėjui, su draudiku sudarančiam draudimo sutartį, nekiltų abejonių dėl sutartimi teikiamos draudimo apsaugos apimtys. Atsižvelgiant į pirmiau pateiktą draudimo sutarties nuostatų analizę, darytina išvada, kad Taisyklių 10.3 ir 10.10 papunkčiai, vertinant juos pagal vidutiniškai gerai informuoto, protingai atidaus ir apdairaus vartotojo suvokimo standartą, nėra pakankamai aiškūs ir suprantami, kad galėtų būti aiškinami draudiko nurodytu būdu.

Darytina išvada, kad, iš naujo perskaičius automobilio rinkos vertę ir nustatęs, kad transporto priemonę yra ekonomiškai netikslinga remontuoti, draudikas, Taisyklėse nustatytų žalos atlyginimo taisyklių pagrindu apskaičiavęs draudimo išmoką, privalėtų išmokėti pareiškėjai draudimo išmoką ir netaikyti Taisyklių 10.10 papunktyje įtvirtintų nuostatų.

3. Dėl nepriklausomo turto vertintojo samdymo išlaidų

Iš byloje esančių duomenų matyti, kad pareiškėja kreipėsi į Lietuvos banką reikalauja, kad draudikas atlygintų 230 Eur už nepriklausomo turto vertintojo paslaugas – į jį buvo kreiptasi, kad būtų teisingai nustatyta pareiškėjos automobilio rinkos vertė. Draudikas su tokiu pareiškėjos reikalavimu nesutinka ir teigia, kad pačiai pareiškėjai tenka pareiga padengti su nepriklausomo turto vertintojo samdymu susijusias išlaidas.

Taisyklių Specialiosios dalies 10.14 papunktyje nustatyta, kad „draudėjas ir draudikas gali samdyti ekspertus draudžiamąjį įvykio aplinkybėms bei žalos (nuostolių) dydžiui nustatyti, taip pat vadovautis jų pateiktomis išvadomis. Ekspertų išlaidas visais atvejais padengia juos samdęs asmuo.“

Iš byloje esančių duomenų matyti, kad pareiškėja, siekdama paneigti draudiko priimtą sprendimą, pati savo iniciatyva kreipėsi į nepriklausomus turto vertintojus tam, kad jie parengtų Vertinimo ataskaitą. Lietuvos banko vertinimu, šalys, sudarydamos draudimo sutartį, aiškiai susitarė, kad nepriklausomų turto vertintojų išlaidas visais atvejais padengia juos samdęs asmuo, t. y. šiuo atveju tokias išlaidas privalo padengti pati pareiškėja ir draudikui nekyla pareiga atlyginti tokių išlaidų. Be to, tiek draudikui, tiek Lietuvos bankui pateikta Vertinimo ataskaita neatitinka šalių sudarytos draudimo sutarties nuostatų, t. y., kaip buvo nurodyta pirmiau, Vertinimo ataskaitoje yra parinkti netinkami lyginamieji objektai, todėl ji nepagrindžia tikslios įvykio metu apgadinto automobilio rikos vertės ir draudikas, nustatydamas draudimo išmokos dydį, ja nesivadovavo. Darytina išvada, kad draudikas pagrįstai atsisakė mokėti papildomą draudimo išmoką, atlyginančią nepriklausomų turto vertintojų samdymo išlaidas, o pareiškėjos reikalavimas atlyginti 230 Eur už nepriklausomų turto vertintojų paslaugas yra atmestinas kaip nepagrįstas.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių

apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 2 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.2 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

1. Iš dalies tenkinti pareiškėjos reikalavimą ir rekomenduoti ADB „Compensa Vienna Insurance Company“ atsižvelgiant į sprendime išdėstytus argumentus iš naujo perskaičiuoti automobilio rinkos vertę ir gautų duomenų pagrindu priimti sprendimą dėl pareiškėjos patirtų nuostolių atlyginimo.

2. Įpareigoti draudiką per mėnesį nuo sprendimo priėmimo dienos raštu informuoti Lietuvos banką apie sprendimo rezoliucinės dalies 1-ame punkte nurodytų rekomendacijų įgyvendinimą (neįgyvendinimą). Draudikui neįvykdžius minėtų rekomendacijų, apie tai bus paskelbta Lietuvos Respublikos teisės aktų nustatyta tvarka.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.

Direktorius

Mindaugas Šalčius